

Sygn. akt VIII AKa 226/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Piotr Schab

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Anna Grodzicka - spr.

Protokolant: Alicja Szostak

przy udziale prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2024 r.

sprawy T. K., syna A. i J. z domu T., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt V K 61/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. D. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 1 476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym;

III. zwalnia oskarżonego T. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 226/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt V K 61/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7, 4, 92, 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego lub pominięcie przy ocenie zebranych w sprawie dowodów okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz nieuwzględnienie ich w podstawie orzeczenia (pkt 1).</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>1. polegający na przypisaniu oskarżonemu winy i przyjęciu, że miał on zamiar popełnienia przestępstwa przywłaszczenia pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) na szkodę (...) Sp. z o. o. mimo, że z zebranych dowodów nie wynika, aby zamiar przywłaszczenia został przez oskarżonego kiedykolwiek powzięty;</p> <p>2. polegający na przyjęciu, że zdarzenie dotyczące zaplanowanej kolizji drogowej, w której uczestniczył pojazd marki A. (...) miało znaczenie dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego w zakresie strony przedmiotowej oraz zamiaru popełnienia przestępstwa</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p>przywłaszczenia cudzej rzeczy powierzonej;</p> <p>3. polegający na nieprawidłowym ustaleniu wartości samochodu marki A. (...) nr rej. (...) na kwotę 251 278 złotych, przy braku przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości pojazdu, co wpłynęło na nieprawidłowe ustalenie wymiaru szkody.</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzuty okazały się niezasadne.</p> <p>Nie ma racji obrońca twierdząc, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.</p> <p>Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził i ocenił dowody trafnie ustalając, że oskarżony T. K. dopuścił się czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w stosunku do mienia znacznej wartości.</p> <p>Ukształtowanie przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego nastąpiło na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem zgodnie z art. 7 k.p.k. Swobodna ocena dowodów dokonana przez sąd pierwszej instancji, spełniająca wymogi określone w tym przepisie pozostaje w postępowaniu odwoławczym pod ochroną tej regulacji. Jak wskazuje Sąd Najwyższy stopień szczególności rozważań sądu</p>	

odwoławczego jest uzależniony od jakości oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Jeżeli taka ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, to wówczas sąd odwoławczy jest zwolniony z obowiązku drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. W takiej sytuacji wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji (por. postanowienie SN z dnia 26.07.2016 r., II KK 196/16, OSNKW 2016/11, poz. 72).

Wbrew twierdzeniom obrońcy w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, co miało skutkować dowolnością ustaleń, jak też zasady obiektywizmu sprowadzającej się do obowiązku badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Podstawę wyroku skazującego stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nie doszło tym samym do obrazy art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Na sądzie orzekającym ciąży powinność włączania do podstawy wyroku jedynie ustaleń wyprowadzonych z dowodów ocenionych jako wiarygodne. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a odrzucić inne, gdy ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom.

Sąd pierwszej instancji przedstawił w uzasadnieniu wyroku staranną analizę zgromadzonych w sprawie

dowodów, wskazując którym z nich i w jakim zakresie dał wiarę, a którym z nich i w jakiej części wiary odmówił (uzasadnienie wyroku - k. 294-301). Dotyczy to m. in. wyjaśnień oskarżonego T. K., które zasługiwały na wiarę tylko częściowo. Nie budzi zastrzeżeń ocena wyjaśnień oskarżonego, którym słusznie – w świetle zasad wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania – częściowo odmówiono wiary. Wyjaśnienia oskarżonego zwłaszcza w tych aspektach, gdzie negował zamiar przywłaszczenia pojazdu, stanowią wyraz przyjętej w sprawie linii obrony w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd Apelacyjny nie dostrzega wadliwości w ocenie zgromadzonych dowodów. Ocena ta jest rzetelna i wszechstronna, zgodna z kryteriami, o których mowa w art. 7 k.p.k. Całokształt ujawnionych okoliczności świadczy o tym, że oskarżony zrealizował znamiona występkę z art. 284 § 2 k.k. Skarżący nie przedstawił w środку odwoławczym takich argumentów, które mogłyby podważyć stanowisko Sądu I instancji.

Kwestionując zamiar przywłaszczenia obrońca pomija (lub marginalizuje) działania, jakie oskarżony podjął w stosunku do powierzonej mu rzeczy. Zwrócił na to uwagę Sąd pierwszej instancji ustalając, że w dniu 12 stycznia 2021 r. doszło do zawarcia umowy użyczenia samochodu marki A. (...) na rzecz M. P. (1) pomimo braku zgody leasingodawcy na przekazanie pojazdu osobom trzecim. Takie działanie było nieuprawnione, gdyż zgodnie z § 4 pkt 1 Ogólnych warunków umowy leasingu korzystający nie

był uprawniony do ustanowienia na przedmiocie leasingu zastawu ani jakichkolwiek prawa na rzecz osób trzecich, jak również przenoszenia swoich praw wynikających z umowy leasingu na osoby trzecie. Ponadto, oskarżony wziął udział w zaaranżowanej kolizji drogowej z udziałem w/w pojazdu w celu wyłudzenia odszkodowania z tytułu poniesionej szkody.

Uwzględniając te aspekty Sąd Okręgowy trafnie uznał, że w/w działania stanowiły bezpodstawne wykonanie uprawnień właścicielskich w stosunku do rzeczy, które oskarżonemu nie przysługiwały. Dokonując oceny prawnej zachowania oskarżonego na gruncie art. 284 § 2 k.k. Sąd pierwszej instancji słusznie wskazał, że przywłaszczenie to nic innego jak rozporządzenie cudzą rzeczą ruchomą jak swoją własnością. Jego istota sprowadza się do uzewnętrznienia zachowania sprawcy, czyli zadysponowania rzeczą poprzez włączenie jej do swojego majątku albo wykonania w stosunku do niej innych czynności właścicielskich. Powierzenie cudzej rzeczy ruchomej sprowadza się natomiast do przeniesienia władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania tą rzeczą jak swoją własnością.

Przestępstwo przywłaszczenia jest typem materialnym, którego skutkiem jest utrata przez uprawnionego (właściciela, posiadacza) danej rzeczy lub prawa majątkowego w następstwie zachowania sprawcy. Do jego dokonania dochodzi w momencie uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą lub prawem majątkowym jak z własnym,

z wyłączeniem osoby uprawnionej (por. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, Kodeks karny, Część szczególna, Komentarz pod red. A. Zolla).

Nie zasługują zatem na uwzględnienie twierdzenia obrony, że używając pojazd M. P. (1) oskarżony nie dążył do pozbawienia (...) władztwa nad pojazdem oraz do włączenia przedmiotu leasingu do swojego majątku lub innej osoby. Nie jest przekonująca także argumentacja, że oskarżony biorąc pod uwagę charakter umowy użyczenia nie przypuszczał, że w ten sposób trwale wyłączy przedmiotowy samochód spod władztwa pokrzywdzonej spółki. Dla zaistnienia takiego skutku wystarczające jest uniemożliwienie właścicielowi wykonywania w stosunku o rzeczy przysługujących mu praw, swobodnie nią rozporządzanie, co następuje w wyniku zachowania sprawcy, który wyzbywa się powierzonej mu rzeczy. Okoliczności wskazujące na brak możliwości odzyskania pojazdu prowadzą zatem do przeciwnego wniosku.

Nie budzi zastrzeżeń ustalenie Sądu I instancji, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia pojazdu. Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu wyroku na czym opiera te ustalenia. Stanowisko to uznać należy za prawidłowe. W tym aspekcie doniosłe znaczenie ma okoliczność, że oskarżony zadysponował przedmiotem leasingu przekazując samochód osobie trzeciej, czyniąc to bez zgody właściciela pojazdu i wbrew warunkom umowy leasingu. Bezprawne rozporządzenie posiadaną rzeczą prowadzące do pozbawienia

jej właściciela możliwości realizowania przysługujących mu praw wystarczająco dowodzi, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia.

Okoliczność dotycząca utraty płynności finansowej nie ma znaczenia dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego, który zrealizował znamiona występku z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Materiał dowodowy potwierdza, że oskarżony był świadomy braku regulowania rat leasingowych, co mogło skutkować wypowiedzeniem umowy i wezwaniem go do zwrotu pojazdu. Samochód ten z kolei - bez zgody pokrzywdzonego i wbrew warunkom umowy leasingu - został użyty osobie trzeciej (M. P.). Wbrew twierdzeniom obrońcy okoliczności dotyczące charakteru cywilnoprawnego umowy użyczenia i celu jej zawarcia (czasowe odpłatne wynajęcie samochodu) nie prowadzą do podważenia trafności ustaleń o działaniu w zamiarze przywłaszczenia.

Sąd Apelacyjny aprobuje przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w kwestii wyczerpania przez T. K. zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych znamion przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., którego popełnienie zostało przypisane oskarżonemu. Ustalenie zamiaru sprawcy, nie przyznającego się do popełnienia zarzuconego czynu, następuje przez przyzmat wszystkich okoliczności występujących w danej sprawie wskazujących na nastawienie psychiczne oskarżonego i charakter podjętych działań w stosunku powierzonej mu rzeczy. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na

zaaprobowanie wniosków także w odniesieniu do elementów strony podmiotowej czynu.

Zarzut związany z ustaleniem wartości przywłaszczonej rzeczy również ocenić należy jako niezasadny. Sąd I instancji wskazał w uzasadnieniu wyroku na jakiej podstawie i w oparciu o jakie dowody ustalono wartość pojazdu na kwotę 251 278 zł (uzasadnienie – k. 300). Brak jest przesłanek wskazujących, że w chwili realizacji znamion czynu wartość tego samochodu była inna, w szczególności niższa. Nie budzi więc zastrzeżeń ustalenie, że w wyniku zachowania oskarżonego, któremu pojazd został powierzony, doszło do spowodowania szkody w wysokości 251 278 zł. Z poczynionych ustaleń jednoznacznie wynika, że szkoda zaistniała, albowiem pojazd marki A. (...) nie został odzyskany (zeznania G. L. – k. 34v-35, 160v-161). Wobec wskazania wartości pojazdu przez pokrzywdzoną spółkę nie było potrzeby ustalenia tej kwestii poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości.

Przepis art. 193 § 1 k.k. nakłada na Sąd obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii biegłego jedynie w sytuacji, gdy ustalenie danej okoliczności (np. rozmiaru szkody) wymaga wiadomości specjalnych. Nie każda jednak szkoda, w tym majątkowa, wymaga ustalenia w drodze ekspertyzy specjalistycznej. Dla dokonania miarodajnych w tym zakresie ustaleń okazać się może zgromadzony już w sprawie materiał dowodowy zawierający dokumenty odnoszące do tej kwestii. W niniejszej sprawie informacje uzyskane od przedstawicieli

pokrzywdzonej spółki stanowiły podstawę ustaleń w tym zakresie. Na etapie postępowania przed Sądem I instancji nie były zgłaszane zastrzeżenia co do podawanej przez pokrzywdzoną spółkę równowartości samochodu marki A. (...) (pismo – k. 92). Sąd Okręgowy nie dostrzegł potrzeby weryfikowania tych informacji wskazując na brak podstaw do kwestionowania dokonanej przez (...) wyceny pojazdu. W świetle przywołanej w uzasadnieniu wyroku argumentacji stanowisko to należy uznać za trafne.

Tym samym, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie zachodziły podstawy do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości.

Nie można zatem zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji dopuścił się zarzucanych uchybień, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego, jako zgodna z art. 7 k.p.k., pozostaje pod ochroną tego przepisu. Ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku tylko wtedy mogą być skutecznie zakwestionowane, gdy okaże się zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Natomiast możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dopuszczeniu się przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów apelacji.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie stwierdzono.
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Prawidłowość ustaleń stanowiących podstawę wyroku skazującego. Brak uchybień wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego. Trafność rozstrzygnięcia o karze, której nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową.	

<p>Kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat jest karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy oskarżonego. Uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który nie był dotychczas karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia. Prognoza kryminologiczna jest pozytywna.</p> <p>Orzeczona kara w sposób prawidłowy uwzględnia i realizuje stawiane przed nią cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.</p> <p>Trafność pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku (obowiązek probacyjny – pkt III, obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego – pkt IV oraz zwolnienie oskarżonego od kosztów procesu – pkt V).</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Nie dotyczy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>5.3.1.1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k. postępowania
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II pkt III	Przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. kosztów za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym – art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. z uwzględnieniem stawek określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

Zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w całości z uwagi na trudną sytuację osobistą i materialną – art. 624 § 1 k.p.k.

7. PODPIS

SSA Izabela Szumniak SSA Piotr Schab SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana